

Idén is gazdag és színvonalas kínálat várható a Sziget Fesztivál világzenei nagyszínpadán A szervezők szerint a beetetés korszakának vége, most már nincs olyan nagy jelentőségű, karizmatikus előadója a műfajnak, aki ne lépett volna fel Magyarországon. Idén is gazdag és színvonalas kínálat várható a Sziget Fesztivál világzenei nagyszínpadán. A szervezők szerint a beetetés korszakának vége, most már nincs olyan nagy jelentőségű, karizmatikus előadója a műfajnak, aki ne lépett volna fel Magyarországon. Tízéves koncertszervezési lemaradást kellett pótolni, hiszen a másutt világsztárnak számító előadókat mifelénk kevesen ismerték. Ezért a lehető legszélesebb stílári körből és földrajzi területről válogattak a szervezők – illetve főleg egyetlen szakember –, és ráadásul körülbelül akkora kanállal, mintha a bolygó összes fontos gasztronómiai irányzatát egyszerre akarnák bemutatni nekünk. És mivel Szlovákiában – és sajnos korántsem csak nálunk – még most is sokan hiszik azt, hogy a world music egyenlő a boltokban kapható, zászlócskákkal ellátott nemzeti besztófokkal, elismerésünk kétszeres, ha nem háromszoros. De nézzük, mit kapunk idén. Youssou N'Dour neve remélhetőleg mond valamit a nyitottabb hazai zenefogyasztóknak, ha más nem, a Seven Seconds című dal mindenkinek beugrik. A Live 8 koncerten szabályosan leénekelte a színpadról Didót, egyetlen afrikai előadóként olyan show-t csinált, mint kevés fehér ember. Mory Kante neve egybeforrt a Yeke Yeke című dallal, egy régi nyár csapból folyó slágerével, amitől tud azért jobbat is a derék szenegáli. 2002-ben járt utoljára a Szigeten, azóta átszervezte zenekarát, és az ígéretek szerint idén egy merőben más, tisztán akusztikus programmal érkezik. Személyes vallomás következik: volt egy időszak az életemben, amikor egy hétig sem tudtam meglenni a Zap Mama zenéje nélkül. Ezek a Belgiumban élő surinami hölgyek hip-hoppal keverik az afropopot, és bár nem tudok franciául, valamely rejtélyes csatornán át mégis eljutott hozzám, amit mondani akartak nekem. Akinek tetszett tavaly Rashid Taha, és azt hiszi, az ő általa művelt zene a valódi rai, az hallgassa meg az algériai műfaj legnagyobb énekesnőjét, Cheikha Rimittit. A hölgy nyolcvanegy éves, és bizony maga a nagy Rashid sem tudna köpni-nyelni, ha egyszer találkoznának a színpadon. Ha a sziget első napján rákattannak erre a zenére, az utolsó napon ne hagyják ki egy másik legenda, Khaled koncertjét, akit hazájában a rai királyaként emlegetnek, Európában pedig egzotikus csodaként imádnak. Persze Szlovákia megint csak kivétel, nálunk akár az utcán is sétálgathatna Khaled, legfeljebb romának néznék és kikergetnék a jobb éttermekből, ugyanúgy, mint a híres-nevezetes havannai Buena Vista Social Clubról készült nagy sikerű film trombitását, Manuel Guajiro Mirabalt. A kelet-európai népzeneimádók londoni sztárzenekara, az Oi Va Voi tavaly hatalmas beharangozást követően lépett fel a szigeten. Nem csak a szakma tudta róluk, hogy addigi egyetlen lemezük elnyerte a legjobb world music albumnak járó díjat a műfaj legkomolyabb értékelésén. Valóban figyelemre méltó, folk alapokon nyugvó, elektronikával megbolondított zenét hallhattunk, és igazi színpadi hangulatcsinálót is ismerhettünk meg. Gondolom, senki nem bánja, ha újból átéli mindezt. Akinek annak idején bejött a Sixteen Horsepower zenekar, az velem együtt keresse ki a műsorfüzetben a Woven Hand koncertjét, mert nem mást hallhat énekelni, mint David Eugene Edwartst, a „Lóerő” karizmatikus, pokolian dekadens hangú frontemberét. Az új bandát még nem hallottam, de David neve garancia. A másik amerikai zenekar, a Radio Mundial teljesen mást művel: reggae-vel és rockkal átszőtt latin tánczenét. Állítólag élőben jobbak, mint lemezen, és mivel lemezen nagyon jók, ez a koncert is tuti tippnek ígérkezik. Franciaországban nagy a nyüzsgés, mindenféle náció francia zeneként akarja eladni saját muzsikáját, ami nyilvánvalóan nem csupán a szigorú rádiótörvény miatt van így, hanem talán azért is, mert otthon érzik magukat az országban. Miért is ne, hiszen a fehérek tátott szájjal bámulják, amit a technóval és az

elektronikus tánczenével művelnek. Itt van például a Watcha Clan, akik a dubot és a drum and basst vegyítik a cigányzenével, valamint különböző észak-afrikai hatásokkal. Rokonzenekeik, a Tarace Boulba a reggae-t és a funkot ötvözi a New Orleans-i rezesbandák hagyományaival, míg a Magyarországon nem először koncertező Les Hurlements D'Leo a szonon és a költészet emelkedettségébe „rondít bele” punkos vehemenciával. Kelet-Európát a világ állítólag egyik legjobb klarinétosa, a bolgár Ivo Papasov képviseli, ő arról híres, hogy miközben „szabályos” etnodzsesszt művel, zenéjébe belekeveri azt a balkáni lakodalmos muzsikát, amelyet Boban Markovieék jóvoltából annyira megszerettünk. És el ne feledkezzünk a cseh Neoeakávan Dychánekről, akiket még saját hazájukban is csak a beavatottak ismernek, és valóban váratlan élménnyel szolgálhatnak, főleg a balkáni dallamok és a klezmer kedvelőinek. Apropos klezmer: ismét fellép a szigeten, immár ki tudja, hányadszor, a New York-i Klezmatics, akik – csodák csodája – idén a trencsényi Pohodára is eljutottak végre. Róluk megint csak elfogultan írnék, ha lenne rá helyem. A magyar mezőny sem akármilyen, a Nagyszínpadról ideszorult Ladánybene 27 például Bob Marley születésének hatvanadik évfordulójáról emlékezik meg, a tíz év kihagyás után újjáalakult Barbaro pedig állítólag súlyosabb etno-rockot játszik, mint valaha. Lesz még régi vágású erdélyi parasztmuzsika a Csík zenekar jóvoltából, cigányzene az Ando Drom utánpótlásának tekinthető, tavaly nagyot domborító Parno Grasztól, és még sok más nyálánkság. Egy szó, mint száz: aki idén el sem mozdul a világzenei nagyszínpad mellől, annak szinte a sátrába jön az egész világ. A sziget ezen irányú kínálata a legrangosabb európai szaklapok szerint is figyelemreméltó. Talán csak a WOMAD fesztiválon adják egymásnak a kilincset ekkora kaliberű „ismeretlen világsztárok”. JUHÁSZ KATALIN